

«Так, я вже поряд, лампочко. Зараз я тебе звільню, тільки розберись, як зняти цей плафон. Давай, Лідо, ти маєш вищу освіту, ти серйозна фахівчиня, це не квантова механіка», — підбадьорювала вона себе, обмацуючи пальцями плафон у пошуках чогось, схожого на кріплення. Зрештою її рука наштовхнулась на два болтики.

«А скільки цей плафон може важити? А що як я його не втримаю? А чи не впаде він мені на голову?» — міркувала Ліда, поки викручувала болтики.

Стеля почала повзти вгору, права нога затремтіла від тривалого стояння навшпинець, пальці спітніли, і навіть волосся, наче підтримавши цю суцільну змову, почало лізти в очі. Саме тоді Ліда дізналась, що плафон таки важкий — та ще й неочікувано ковзкий. Тільки впав він не на голову, а одразу на підлогу, розлетівшись на дрібні шматки, один із яких підступно сховався в домашньому капці.

«Треба було таки викликати сервіс», — подумала вона, коли на кухні задзвонив телефон. Ліда акуратно спустилась по драбині вниз, опустила ноги в капці й скрикнула від гострого болю.

Телефон на кухонному столі продовжував дзеленчати. Ліда обережно, намагаючись не наступити на інші шматки скла, пошкунтильгала до столу.

— Ти ще вдома? — почула вона стурбований голос колежанки Марини.

— Так, — Ліда затиснула телефон між головою і плечем, поклала праву ногу на ліве коліно і витягла зі стопи шматок білого скла.

— Чого це ти досі вдома? У нас тут така халепа! Ти терміново потрібна!

2

Ліда завжди вважала себе сильною жінкою і не сумнівалася, що самотужки змінити лампочку – не проблема.

Навіть коли у тебе стеля висотою три з половиною метри, а зросту в тобі метр шістдесят сім. І навіть коли клятий плафон – сантиметрів п'ятдесят у діаметрі, невідомо як кріпиться та невідомо скільки важить. І ще була б то лампочка десь у кухні чи вітальні, де є вікна, але ж ні – це була лампочка у передпокої. Звісно, можна було подзвонити другові й попросити допомогти, але Ліда – сильна жінка і впорається сама.

Отже, все на місці:– драбина, лампочка і рішучість. Перші сходинки пройдено. А от далі доведеться йти не тримаючись: триматися ні за що. І хоча Ліда ніколи не боялась висоти, але й по драбині без рук раніше не ходила. Щоб дістати до плафона, довелося зіпнутися навшпиньки аж на останній сходинці.